

Nar, troede jeg, den Historie var forbi og slog mig til No som forhenværende udstreven værnepligtig Militærarbejder uden Tjeneste — à la suite vilde maaske være det rette militære Udtryk. Men jeg havde gjort Regning uden § 14 i den Lov, som der her foreligger Forslag om at forandre. Jeg fik en skønne Dag en Tilsigelse fra den borgerlige Indrulleringskommission, om at møde paa Raad- og Domsuset, og da jeg kom derop, blev det paalagt mig at give Møde som Brandmand. § 14 i Lov af 28de Maj 1870 bestemmer nemlig, at Udskrivningen til Kjøbenhavns Brandvæsens Reserverkorps skal fastsættes ved lgl. Anordning, og en saadan lgl. Anordning var senere udkommen den 15de August 1871. Denne Anordning foreskriver, at Rekrutterne til dette Reserverbrandkorps navnlig skulle tages blandt de udfrevne værnepligtige, der ikke ere bleve indkaldte til at gøre Tjeneste i Hæren. Utsaa i Stedet for at blive overført i Brandkorpsen, bleve vi overførte i Brandkorpsen. Jeg strittede naturligvis imod, saa godt jeg kunde, men der hjalp ingen kære Møder. Jeg blev saaledes udstreven til at gøre Tjeneste ved Kjøbenhavns Brandvæsens Reserverkorps. Hvad det var, jeg gif ind til, ville de Herrer kunne gøre sig en Forestilling om, ved at høre, at det blev paalagt mig og henved hundrede Lidelsessæller at møde i de daarligste Klæder, vi kunde finde. Det var saamænd et nydeligt Kompagni, der et Par Dage efter stillede paa Brandvæsenets Øvelsesplads. Det var nøjsomt, om man kunde tænke sig Pjaltensborgs Garnison under Udrykning! Men ellers gif det meget pænt til. Den første Dag lærte vi at marschere med Jodslag, holde Trit og Retning, at gøre først højre og saa venstre om, og inden Aften blev 8 af os forfremmede til Sprøjteførere. Jeg blev ogsaa forfremmet til Sprøjtefører og maatte anstaffe mig en mørkeblaa Kasket med en stor og meget smuk brandgul Pompon. Det er den Dag i Dag Genstand for mine Grublerier, hvad denne hurtige Forfremmelse skyldtes; om det var mit særlig vægtige Jodslag eller Evnen til at holde Trit og Retning eller Begavelsen til at gøre først højre og saa venstre om paa den rigtige Maade; en af Delene maatte det være, thi det var alt, hvad vi havde øvet os i den Dag. Nøt er det, Sprøjtefører blev jeg, og den næste Dag blev der betroet min Kodefammeret og mig en gammel, udlevet, trangbrystig Sprøjte, som gav Vand baade af Tuden og gennem Sidebenene, hvilket den ikke skulde, og gjorde os saa våde som druknede Mus; det var derfor, vi skulde have det haarlige Løj paa. Efter at vi nu en 14

Dages Tid havde gaaet og etset med denne gamle Sprøjte, og den afvælsende havde dænget os til med Vand og smurt os ind med Tran, bleve vi erklærede for fuldt udlærte Brandsvende at være og derpaa hjempermitterede. Her maa jeg for min Fremstillings Klarheds Skyld indflette den Bemærkning, at jeg straks, da jeg blev udstreven, indgav en Protest til Justitsministeriet, idet jeg gjorde gældende, at jeg vilde komme i en meget slem Situation, hvis jeg tilfældigvis en Dag stod midt i en Procedure for Højesteret og saa hørte Brandtrommen gaa ned i Bredgade. Skulde jeg saa lade Højesteret blive siddende og selv løbe efter Trommen, eller skulde jeg selv blive siddende og lade Trommen løbe videre og udsætte mig for at blive Marsag til, at den halve Stad blev fortæret af græsselige Jibsluer? Justitsministeriet erklærede, at man ikke kunde sætte en Mand i en saadan Klæmme og annullerede Udskrivningen af mig, men — da vare Øvelserne allerede foubi, og vi vare hjempermitterede. Da vi saaledes bleve hjempermitterede fra Øvelserne, stod der kun den Tjeneste tilbage, som vi vare saa omhyggelig uddannede til. Vi fik saa Paalæg om en Gang om Aaret at stille til Mønstring ved Nikolaj Taarn med vore Brandstilte om Halsen, og endvidere fik vi en alvorlig Formaning om, at vi, hvis der udbrød Ildbrand i Staden, skulde holde os saa langt derfra som muligt; kun hvis det gif saa galt, at Brandtrommen gif i Gaden, skulde vi skynde os og i en Fart omringe Nikolaj Taarn med vore Brandstilte om Halsen og der afvente Begivenhedernes Gang. Vrede Medlemmer ville visnok af denne i et og alt nøjsomt og sandfærdige Beskrivelse have faaet et Indtryk af, hvad det er for et Korps, hvis Udskrivning blev ordnet ved § 14 i Loven af 28de Maj 1870. Det er jo et gammelt og ærværdigt Korps, hvis Aner for øvrigt ligge endnu længere tilbage i Tiden, og jeg antager ganske sikkert, at Korpsen bestaar endnu; jeg kan ikke tro, at det skulde være afgaaet ved en blid og stille Død, jeg har i hvert Tilfælde ikke hørt noget derom. Naar man nu tager i Betragtning, at siden Kjøbenhavns Brandvæsen i 1868 blev omordnet, er dette Reserverkorps ikke blevet benyttet en eneste Gang — ikke en Gang da Kristiansborg Slot brændte, gif Trommen for at saa Bud efter Korpsen — og endvidere ser hen til den Fremgang, som Kjøbenhavns Brandvæsen i de forløbne henved 30 Aar har faaet, ligesom man fra det virkelige Brandvæsens Side fuldstændig rigtig mener, at dette Korps er til ingen Verdens Nytte,